

شاید می شد این ۱۲ نفر نمیرند

کامران علمدهی
خبرنگار

بعدازظهر روز جمعه از یک نفر شروع شد و ظهر روز یکشنبه به ۱۲ نفر رسید. ۱۲ مرد که یا به خاطر سهل انگاری خود یا مجموعه های مرتبط حالا دیگر نیستند و خانواده هایشان در ماتم این فاجعه بزرگ به سوگ نشسته اند. درست است که این روزها رأس ساعت ۲ بعدازظهر خیلی راحت از کنار اعداد وارقام فوتی های چند ده تایی روزانه کرونا می گذریم و انگار فاجعه مرگ افراد برپایمان عادی شده اما تفاوت در این است که شاید می شد امروز شاهد مرگ این ۱۲ مرد نبودیم.

از ظهر روز جمعه اخبار متعددی در خصوص سقوط بهممن در مناطق توجال، کلک چال، آهار و دارآباد به گوش رسید. البته همانند بسیاری از خبرها گزارش های غیررسمی گویای آن بود که فاجعه ای رخ داده و تعداد کشته ها، مصدومان و مفقودان این حادثه بیشتر از انگشتان یک دست است. البته ناگفته نماند که در حوادث اینچنینی کمتر شاهد مدیریت صحیح برای کنترل و بیرون رفت از خطرات احتمالی آتی آن بودیم و در موازات آن هم هر شخصی به عنوان یک مسئول اعداد و ارقامی را اعلام می کرد که علاوه بر نگرانی بیشتر خانواده ها، به شایعات هم دامن زده می شد. مثلاً روز شنبه کشته شدگان از ۵ نفر تا ۸ نفر اعلام شد. ضمن اینکه برخی از شاهدان حادثه و نجات یافتگان اعداد و ارقامی بیشتر از آنچه منتشر می شود را عنوان می کردند.

حال باید پرسید که وقتی سازمان هواشناسی به عنوان مرجع رسمی اعلام وضعیت جوی هوا بارها هشدار داده بود که در روزهای پنجشنبه و جمعه با بارش برف و بوران در ارتفاعات مواجه هستیم چه کسی مجوز ورود افراد را به ارتفاعات داده بود. چرا یک مجموعه تفریحی بدون تعامل با سازمان هواشناسی از همان ساعات ابتدایی صبح روز جمعه اقدام به فروش بلیت تله کابین می کند؟ نوشدارو پس از مرگ دست کم ۱۲ نفر به چه کاری می آید که مدیریت ستاد بحران اعلام می کند با مسیبان احتمالی برخورد خواهد شد.

وقتی بهممن می آید نه کوهنورد حرفه ای می شناسد و نه اسکی باز باتجربه، هرکه در مسیرش باشد مدفون می شود پس چرا وقتی می دانیم که به برف تازه باریده نمی توان اعتماد کرد، براحتی مسیر را باز می گذاریم تا جان انسان ها به خطر بیفتد؟

اسلامی ۱۰ نفر از قربانیان حادثه

برابر صورتجلسه امضا شده خانواده های قربانیان اسلامی ۱۰ نفر که در حادثه سقوط بهممن جان خود را از دست داده اند اعلام شد. کوهنوردانی که در این حادثه جان باختند عبارتند از: محسن محمدی فرزند حسین، یحیی انصاری فرزند جواد، اشکان رضایی نراقی فرزند بهروز، کوروش کاشفیان فرزند احمد، اصغر کتغانی فرزند احمد، مهدی بهادری، امیر هوشنگ سرآبادی، علیرضا قاضی زاهدی، اسماعیل جلیلووند و سید مصطفی فاطمی.

یادداشت

پایان جست و جو برای یافتن ۱۲ کوهنورد یخ زده

گروه حوادث/ ساعت ۲ بعد از ظهر یکشنبه ۷ دی رئیس امداد و نجات فدراسیون کوهنوردی از پایان عملیات جست و جو برای یافتن قربانیان و مفقودان حادثه سقوط بهممن روز جمعه پنجم دی خبر داد. عملیات تیم های امدادی در ارتفاعات آهار، دارآباد و کلک چال با کشف ۱۱ جسد و پیدا کردن ۱۴ کوهنورد گمشده پایان یافت، هر چند که یکی از مصدومان در بیمارستان جان باخت تا آمار قربانیان به ۱۲ نفر برسد؛ عملیاتی سخت و نفسگیر در سرمای منفی ۲۰ درجه و حجم برفی که پس از ریزش بهممن به حدود ۱۵ متر رسیده بود، از همه مهم تر اینکه با توجه به تابش آفتاب احتمال ریزش دوباره بهممن وجود داشت و باید به فکر امنیت جانی امدادگران نیز می بودند. هر چه بود پس از ۳ روز عملیات پایان یافت اما در این حادثه غیر از جانباختگان ده نفر نیز با آسیب های شدید بدنی روبه رو بودند که برای درمان به مراکز پزشکی منتقل شدند؛ آسیب هایی که شاید تا آخر عمر با دیدن آن خاطره تلخ ظهور روز جمعه زمستانی را به یادشان بیاورد.

بدنی آنها قربانی بهممن شدند. مساعیدیان با بیان اینکه به دنبال وقوع این حادثه جلسای روز گذشته با حضور رئیس فدراسیون کوهنوردی، شهرداری وستاد مدیریت بحران و هلال احمر برگزار شد گفت یکی از نکات مهم در این جلسه که مورد تأکید قرار گرفت نظارت جدی بر برنامه های صعود تیم های کوهنوردی و لزوم توجه به مسائل ایمنی برای پیشگیری از این نوع حوادث بوده است. وی در پاسخ به این سؤال که چه کسی مسئول این حادثه است گفت: نمی توان مقام یا نهادی را متهم کرد چرا که این تیم ها خودسرانه تصمیم به این سفر کوهستانی گرفته بودند و به هیچ عنوان شرایط جوی و کوهستانی و وقوع بهممن را در نظر نگرفتند و در واقع سهل انگاری خودشان باعث این حادثه شد. این مربی کوهنوردی افزود: افزایش آموزش های لازم و نظارت بر تیم های کوهنوردی یکی از اولویت های ماست. همچنین افزایش پایگاه های نجات در حریم کوهستان نیز از دیگر مسائلی است که به آن توجه شده است؛ استفاده از تجهیزات ایمنی در کوهنوردی بسیار مهم است و کوچک ترین سهل انگاری در این باره قطعاً باعث مرگ فرد می شود. همچنین تمهیداتی اتخاذ شده تا در شرایط جوی خطرناک از رفتن مردم به ارتفاعات جلوگیری شود.

■ برف و سرما با کسی شوخی ندارد

حسین رضایی جابود کوهنورد و عضو تیم امداد و نجات فدراسیون کوهنوردی در گفت و گو با خبرنگار حوادث «ایران» درباره آخرین جزئیات عملیات تیم های امدادی در منطقه کلک چال عنوان کرد: صبح روز یکشنبه ما پیکر آخرین فردی را که در ارتفاعات کلک چال مفقود شده بود پیدا کردیم، شواهد نشان می داد که وی بدون تجهیزات و با کفش های کتانی به ارتفاعات آمده بود و پس از آنکه در برف و بوران گیر کرده قصد

داشته خودش را به نقطه امن برساند که به علت طوفان برفی در منطقه راهش را گم کرده و بعد هم با یخ زدگی دست و پا مواجه و زمینگیر شده است. وی در پاسخ به این سؤال که در میان افرادی که در کلکچال گرفتار شده بودند کوهنوردان حرفه ای هم وجود داشتند، گفت: کوهنورد حرفه ای وقتی پا روی برف می گذارد متوجه می شود که باید جلو برود یا برگردد. وقتی برف در ابتدا نرم و در لایه های زیرین آن سفت باشد یعنی این برف قابل اطمینان نیست. کوهنورد حرفه ای بخوبی می داند برفی که شب پنجشنبه آمد باعث می شود روز جمعه بهممن تخته ای ایجاد شود. از این رو هرگز جان خود و همراهانش را به خطر نمی اندازد.

رضایی در ادامه گفت: فدراسیون کوهنوردی همیشه چند روز قبل از اینکه وضعیت هوا نامساعد بشود هشدارهای لازم را به کوهنوردان و تیم های کوهنوردی و لیدرها می دهد اما نمی تواند راه را ببندد. اغلب کسانی که در این حادثه دچار مرگ یا آسیب شده اند به خاطر آن بوده که خودسرانه به ارتفاعات رفته اند.

این کوهنورد اظهار داشت: من با سابقه چندین ساله کوهنوردی و صعود ۷ هزار متری در مقابل عظمت کوه تسلیم هستم و با همه تجربه ام ۵ انگشتم را به خاطر سرما و یخ زدگی در کوه از دست داده ام. نمی توانیم با این باور که من حرفه ای هستم به وضعیت نامساعد جوی بی تفاوت باشیم.

وی درباره اینکه چطور اطمینان پیدا می کنید مفقودی بیشتری در این حادثه وجود ندارد، نیز گفت: ما به عنوان تیم امداد و نجات اطلاعات افراد مفقودی را از فرمانداری می گیریم و آخرین اطلاعات دریافتی ما هم نشان می دهد مردی که صبح یکشنبه پیدا کردیم آخرین فرد مفقودی این حادثه در منطقه کلک چال است بنابراین عملیات ما به سرانجام رسید.

اشکان نراقی

محسن محمدی

یحیی انصاری

اسماعیل جلیلووند

محسن محمدی

محسن محمدی

محل رفتن خودرواش همانجا پارک بود. جسدش را ابتدا پیدا نکردند تا اینکه دوستش ایرج که از کوهنوردان حرفه ای است همراه تیم نجات سوار بر بالگرد به محل رفتند و سرانجام صبح یکشنبه جسدش را پیدا کرده و به پایین انتقال دادند. وی که بشدت گریه می کرد گفت: اسماعیل قرار بود یک ماه دیگر ازدواج کند، پدر و مادر و خواهر و برادرانش منتظر جشن دامادی او بودند، اما حالا باورمان نمی شود که جسد او را در یک کاور سیاه تحویلمان داده اند. او کوهنورد بی تجربه ای نبود، نمی دانم این حادثه تلخ را که باعث مرگ بیش از ۱۰ نفر و شاید نقص عضو چند نفر دیگر شده چگونه باید تفسیر کنیم.

جمله گرjestان و کوه آرارات صعود کرده بود. صبح جمعه هم طهار دوستانش با وی تماس می گیرند و می گویند راهی قله کلک چال هستند او هم بلافاصله به همراه چند نفر از دوستانش راهی کلک چال شد. اما طهار زمانی که در حال صعود بوده دوستانش را می بیند که در حال برگشت هستند و به او هم توصیه می کنند که برگردد اما وی می گویند چون هوا خوب است می رود و زود بر می گردد که متأسفانه وقتی به قله رسیدند گرفتار باد و بوران و کولاک و در نهایت سقوط بهممن شدند و با چند نفر از دوستانش جان باختند. وی در ادامه گفت: ساعت ۹ شب جمعه به پدر و مادرش خبر دادند، وقتی من موضوع را فهمیدم به

برود، وی هوش می شود. دوستش خودش را به پایین می رساند تا کمک به بالا ببرد و پدرم را نجات دهد که هوا بدتر می شود و دیگر امکان بالا رفتن وجود نداشته و گیر می کند. او ادامه داد: من یک خواهر دارم و تنها پسر خانواده هستم. هنوز در شوک حادثه ای هستم که برپایمان رخ داده و باور نداریم پدرم دیگر بر نمی گردد. ■ آخرین کوهنورد

اسماعیل جلیلووند ۳۵ ساله کارمند شهرداری ملارد و از کوهنوردان حرفه ای بود. یکی از بستگانش به نام غلامرضا بیات درباره این حادثه گفت: اسماعیل از ۱۲ سال قبل کوهنوردی حرفه ای را آغاز کرد و همراه تیم کوهنوردی بارها به قله های ایران و کشورهای دیگر از

گفت و گو با خانواده ۳ نفر از قربانیان حادثه

مرجان همایونی
خبرنگار

بسیار خوش قلب و مهربان بود. او ادامه داد: با اطلاع از خبر سقوط بهممن، تمام پایگاه های پلیس دریند، توجال، دارآباد و... را جست و جو کردیم. بعد از ظهر شنبه بود که به ما خبر دادند ۵ نفر را از زیر برف بیرون آوردند که یکی از آنها برادرم بود. محسن معمولاً تنهایی به کوه می رفت و در دامنه به سایر اعضای گروه می پیوست که آنها را نمی شناسم.

■ آخرین صعود

یحیی انصاری، پیمانکار ساختمان، قربانی دیگر این حادثه تلخ است. او هر هفته راهی کوه می شد؛ اما این بار بازگشتی نداشت. پسر ۲۲ ساله یحیی به خبرنگار ما گفت: پدرم عضو باشگاه کوهنوردی تهران بود. او نه تنها جمعه ها بلکه در طول هفته نیز به کوهنوردی می رفت، پدرم کوهنوردی حرفه ای بود دماوند و سبلان را فتح کرده بود. پدر ۵۸ ساله ما معمولاً با دوستانش به کوه می رفت.

محسن محمدی، ۳۳ ساله یکی از قربانیان حادثه سقوط بهممن است. دانشجوی فوق لیسانس تدوین و سینما که همزمان مستند سازی نیز انجام می داد. برادر محسن در گفت و گو با خبرنگار «ایران» گفت: برادرم کوهنورد حرفه ای بود و سیمرغ کوه های ایران را داشت. او در رابطه با آخرین دیدار برادرش گفت: پنجشنبه شب به دیدن مادرم رفتم و چون برادرم با مادرم زندگی می کرد، او را آنجا دیدم. ساعت ۳ صبح جمعه بود که وسایلش را برداشت و راهی کوه شد. معمولاً چون کوهنوردی برادرم تا ساعت ۷ طول می کشید نگران او نشدیم. اما بعد از ساعت ۷ کم کم نگرانش شدیم، برادرم هرگز ما را بی خبر نمی گذاشت و همین مسأله ما را نگران کرده بود. وقتی خبر سقوط بهممن را شنیدیم نگرانی ما بیشتر شد. برادرم فردی خود ساخته و آدمی